

Sygn. akt II Ka 747/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	SO Karol Troć (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Jarosława Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2021 r.

sprawy **P. K., R. B. i T. F.**

oskarżonych z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 9 września 2020 r. sygn. akt II K 378/20

I. w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonych od opłaty za II instancję i wydatków postępowania odwoławczego, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 747/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 09 września 2020r. II K 378/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	Zarzut	
<p>1</p>	<p>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy P. K.</p> <p>I. W zakresie czynu zarzucanego P.</p> <p>K. w punkcie I aktu oskarżenia:</p> <p>a) obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.</p> <p>1) art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 in fine kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, analizy materiału dowodowego w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zeznań świadków: Ł. C. (1) (k. 32-33), D. Z. (k. 35-37), R. D. (k. 43-45) z treści, których wprost wynikało, że jakkolwiek oskarżeni doprowadzili do zniszczenia bankomatu to nie doszło do uszkodzenia kasetki z pieniędzmi, a zatem: • skoro oskarżeni zostali zatrzymani przy samochodzie 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>to nie można uznać, że ,zamierzonego celu w postaci zaboru w celu przywłaszczenia środków pieniężnych nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji”, bo bezpośrednią przyczyną braku dokonania przestępstwa był brak otwarcia kasetki i brak przełamania zabezpieczeń bankomatu</p> <ul style="list-style-type: none"> • skoro nie doszło do przełamania zabezpieczeń bankomatu i uszkodzenia kasetki z pieniędzmi to zachowanie oskarżonych stanowiło usiłowanie nieudolne. <p>2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony spowodował eksplozję przy użyciu materiału wybuchowego, podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, aby użyte przez oskarżonego przedmioty stanowiły materiały wybuchowe (brak na taką okoliczność przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego posiadającego w tym zakresie wiadomości specjalne), co winno wpływać na przyjęty wymiar kary;</p> <p>3) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary polegającą na wymierzeniu P. K. za ten czyn kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia, podczas gdy dla osiągnięcia indywidualno- i ogólnoprewencyjnych celów kary wystarczające byłoby orzeczenie kary w dużo niższym wymiarze.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Z uwagi na ich wzajemne powiązanie zasadnym, w ocenie Sądu Okręgowego, było łączne odniesienie się do wszystkich zarzutów zawartych w pkt.I-ym apelacji obrońcy P. K., a odnoszących się do czynu przypisanego mu w pkt I-ym.

W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że zarzuty sformułowane w pkt I-ym petitum apelacji, poza ich przytoczeniem, nie zawierają praktycznie żadnego uzasadnienia, ponieważ uzasadnienie środka odwoławczego odnosi się wyłącznie do zarzutów stawianych czynowi z pkt II-ego i wymiaru orzeczonej kary. Dlatego polemika ze stanowiskiem autora apelacji jest co najmniej utrudniona, jeżeli w ogóle niemożliwa.

I tak obrona podnosi zarzut obrazy art. 7 kpk, art. 424§1 pkt 1 in fine kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez niewłaściwą analizę materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków Ł. C. (2), D. Z., R. D., jednakże nie precyzuje już na czym miała polegać błędna ocena tych zeznań. Wymienieni świadkowi byli funkcjonariuszami policji, którzy dokonali zatrzymania P. K. oraz innych sprawców włamania do bankomatu i z ich zeznań oraz z innych dowodów zebranych w sprawie wynika, że faktycznie wskutek eksplozji nieustalonego materiału doszło wprawdzie do zniszczenia bankomatu, jednak kasetka z banknotami nie została uszkodzona. Jednakże tylko ta okoliczność (brak uszkodzenia kasetki) nie może przesądzać o zasadności wniosku o dokonanie zmiany opisu czynu

i przyjętej kwalifikacji prawnej. Należy bowiem mieć na uwadze, że bezpośrednio po eksplozji doszło do zatrzymania wszystkich sprawców, co uniemożliwiło im dalsze kontynuowanie działań w celu wejścia w posiadanie kasetki zawierającej banknoty. Dlatego za prawidłowe uznać należy zawarte w zaskarżonym wyroku ustalenie, iż to właśnie zatrzymanie oskarżonych przez obecnych na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy policji uniemożliwiło sprawcom dalsze działanie, które w tym przypadku zakończyło się w formie stadialnej usiłowania. Prawidłowa jest również kwalifikacja z art. 13 § 1 kk, ponieważ w tej sytuacji nie można mówić o usiłowaniu nieudolnym (o co wnioskuje obrona), gdyż do zawładnięcia przez sprawców pieniędzy znajdujących się w bankomacie nie doszło w wyniku ich zatrzymania, a nie z przyczyn wskazanych w art. 13 § 2 kk.

Za niezasadny uznać należy również zarzut zawarty w pkt I-ym ust. 2. Z niekwestionowanych w tym zakresie ustaleń wynika, że do uszkodzenia bankomatu w C. doszło w wyniku eksplozji bliżej nieokreślonego środka, który w opisie czynu został opisany jako „materiał wybuchowy”. Tak więc nie jest to przedmiot wykonawczy, który podlega penalizacji art. 171§1 kk (substancja lub przyrząd wybuchowy, materiał radioaktywny, urządzenie emitujące promienie jonizujące lub inny przedmiot lub substancja, która może spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia w wielkich rozmiarach), czy też art. 263§2 kk (broń i amunicja). Jeżeli nawet uznać że Sąd, a wcześniej oskarżyciel publiczny zaniechali ustalenia, czy

środek, którym posłużyli się sprawcy doprowadzając do detonacji, jest jednym ze wskazanych wyżej, to nie sposób uznać, iż w ten sposób działali oni na szkodę oskarżonego i dokonali niekorzystnych dla niego ustaleń faktycznych. Gdyby bowiem zostało ustalone, że eksplozja spowodowana została przez jedną z substancji o jakich mowa w art. 171§1 kk lub art. 263§2 kk wiązałoby się to przecież z bardziej surową kwalifikacją karną. Okoliczność ta, zdaniem Sądu Okręgowego, pozwala uznać, iż obronie nie przysługuje interes prawny (gravanem) w formułowaniu tego rodzaju zarzutu.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia ostatniego zarzutu zawartego w pkt I-ym apelacji obrońcy P. K., który kwestionuje wymiar kary orzeczonej za popełnienie czynu z pkt –ego aktu oskarżenia. Wobec oskarżonego została orzeczona kara 3 lat i 6 miesięcy i w żadnym razie nie może ona być uznana za rażąco surową, albowiem odpowiada ona całokształtowi okoliczności obciążających i łagodzących mających zastosowanie w odniesieniu do jego osoby.

Zgodnie z art. 53§1 kk, jednym z głównych czynników, jakie należy mieć na względzie przy wymiarze kary jest społeczna szkodliwość czynu i biorąc pod uwagę realia przedmiotowej sprawy można w pełni uznać, że cechuje się on bardzo wysokim stopniem. Wpływają na to takie okoliczności, jak: działanie w kilkusobowej grupie przestępczej, sposób działania polegający na spowodowaniu eksplozji, co nie tylko spowodowało zniszczenie bankomatu, ale również stanowiło zagrożenie dla potencjalnych osób postronnych przebywających w

pobliżu miejsca eksplozji, znaczna kwota pieniędzy, której kradzieży sprawcy próbowali dokonać, przemyślany, zaplanowany sposób działania oskarżonego wraz z pozostałymi współsprawcami. Na wyższy wymiar kary wpłynąć musiała także dotychczasowa karalność oskarżonego, który był uprzednio karany za przestępstwo przeciwko mieniu, a przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§1 kk. Biorąc pod uwagę treść powołanego przepisu w połączeniu z sankcją przewidzianą w art. 279§1 kk dawały możliwość orzeczenia kary nawet do 15 lat pozbawienia wolności. Zważywszy na przytoczone wyżej okoliczności obciążające, nie można uznać kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za popełnienie czynu z pkt I-ego za rażąco surową, nawet przy uwzględnieniu okoliczności łagodzących, które miał na względzie sąd meriti, takich jak: wyrażenie skruchy, zakończenie działań przestępczych na etapie usiłowania, czy też przyznanie się do winy. Przy czym, zasadnie sąd nie nadawał szczególnego znaczenia ostatniej okoliczności, skoro oskarżony, tak jak pozostali sprawcy złapani zostali na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa.

W apelacji obrońca nie był w stanie w przekonujący sposób zakwestionować orzeczonej wobec P. K. kary poprzez powołanie się na częściowe naprawienie szkody, czy też sytuację rodzinną oskarżonego. Jeżeli chodzi o pierwszą kwestię, to naprawienie szkody pokrzywdzonemu jest przecież realizacją orzeczenia sądu nakładającego ten środek kompensacyjny. Ponadto sama

kwota uiszczona dotychczas przez oskarżonego stanowi niewielką część zasądzonej kwoty. Faktem jest, że P. K. ma na utrzymaniu rodzinę, jednakże nie jest to nowa okoliczność, albowiem sytuacja ta istniała już w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych czynów, który mając tego świadomość, mimo wszystko zdecydował się powrócić do działalności przestępczej.

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do zakwestionowania wymiaru kary orzeczonej za popełnienie czynu z pkt II-go aktu oskarżenia, jak i kary łącznej, aczkolwiek analizując treść apelacji nie można z całą pewnością stwierdzić, że jej autor kwestionuje te rozstrzygnięcia. Jeżeli chodzi o karę jednostkową to została ona orzeczona w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy, a więc w takiej samej wysokości, jak sankcja za popełnienie czynu z pkt I-go. Biorąc pod uwagę fakt, że w odniesieniu do obu czynów istnieją te same okoliczności obciążające i łagodzące, taki wymiar kary w zupełności zasługuje na akceptację.

Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzi wymiar kary łącznej, która orzeczona została przy zastosowaniu zasady asperacji, przy uwzględnieniu związku czasowego (oba czyny zostały popełnione w ciągu 8 miesięcy), jak i przedmiotowego (taka sama kwalifikacja prawna i sposób działania). Te względy słusznie Sąd I instancji uznał za okoliczności wpływające na niższy wymiar kary. Z drugiej strony zasadnie przyjął, iż brak tożsamości pokrzywdzonych, brak silnego związku pomiędzy oboma czynami (popełnione zostały w całości różnych częściach

<p>kraju)przemawiają przeciwko zbytniej minimalizacji sankcji. Przy górnej granicy 7 lat pozbawienia wolności, orzeczenie kary w wysokości 5 lat – a więc w przybliżeniu w wysokości 2/3, uzyskało akceptację Sądu Okręgowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>I. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia poprzez:</p> <p>a) wyeliminowanie z opisu czynu stwierdzenia, że eksplozja została spowodowana „przy użyciu materiału wybuchowego”</p> <p>b) zastąpienie w opisie czynu stwierdzenia „celu w postaci zaboru w celu przywłaszczenia środków pieniężnych w kwocie 236 750 zł nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji” stwierdzeniem, że „celu w postaci zaboru w celu przywłaszczenia środków pieniężnych w kwocie 236 750 zł nie osiągnęli z uwagi na brak uszkodzenia kasetki z pieniędzmi”</p> <p>c) wyeliminowanie z przyjętej kwalifikacji prawnej art. 13 par. 1 kk</p> <p>d) przyjęcie, że działanie oskarżonego stanowiło usiłowanie nieudolne i zastosowanie kwalifikacji prawnej z art. 13 par. 2 kk</p> <p>e) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie P. K. kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności</p> <p>f) ewentualnie uchylenie wyroku w zakresie czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia i przekazanie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutów warunkowała nieuwzględnienie wniosków odwoławczych		
	Zarzut	
2	<p>Zarzuty zawarte w pkt II-im apelacji obrońcy P. K.:</p> <p>II. w zakresie czynu zarzucanego P. K. w punkcie II aktu oskarżenia:</p> <p>a) obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.</p> <p>1) art. 5 § 1 kpk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie występowały wątpliwości, których nie dało się usunąć w postępowaniu dowodowym prowadzonym przed Sądem, bowiem biegli sądowi z zakresu genetyki M. K. i M. L. przyjęli jedynie za prawdopodobne, że ślady DNA zabezpieczone na taśmie izolacyjnej pozostawionej w miejscu zdarzenia w B. należą do P. K. i wprost wskazali, że nie ma 100 procentowej pewności, że zabezpieczony ślad DNA należy właśnie do oskarżonego P. K., a co za tym idzie należało tę wątpliwość rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, czego Sąd I instancji nie uczynił</p> <p>2) art. 7 kpk w zw. z art. 201 w zw. z art. 167 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego analizy opinii biegłych sądowych z zakresu genetyki tj. M. L. i M. K. pomimo, iż są one oparte na błędnych przesłankach, nie odpowiadają aktualnemu stanowi wiedzy w dziedzinie genetyki, a w konsekwencji czego wyniki tych badań są niejasne, niepełne i nierzetelne (biegli błędnie podali, że brak kompletu alleli - brak 7 alleli - w profilu genetycznym w zabezpieczonym śladzie DNA na taśmie izolacyjnej pozwala na wydanie pełnej i rzetelnej opinii podczas gdy brak już 4 alleli eliminuje zabezpieczony ślad jako dowód w sprawie),

a w konsekwencji także bezzasadne oddalenie wniosku obrońcy dowodu z opinii pisemnej Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. - doktora T. K., celem ustalenia, czy wyniki przedstawione przez biegłych z KWP w K. są prawidłowe oraz ustalenia, czy brak pełnego kompletu alleli wpływa na wyniki badań, a jeśli tak, to w jakim zakresie, oraz czy w świetle uzyskanych wyników można ze stuprocentową pewnością przyjąć, iż zabezpieczone DNA należy do oskarżonego P. K..

3) art. 7 kpk poprzez uznanie przez Sąd, że sam fakt, iż oba zarzucane przestępstwa popełnione zostały w analogiczny sposób i polegały na próbie włamania do bankomatu przy wykorzystaniu materiałów wybuchowych przy jednoczesnym dysponowaniu opinią biegłych z zakresu genetyki, która nie potwierdza w 100 procentach, że zabezpieczony ślad należy do P. K. jest wystarczający dla przypisania

	<p>P. K. sprawstwa czynu opisanego w pkt 2 aktu oskarżenia, podczas gdy organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, a podobnych przestępstw jest w kraju bardzo dużo i wiele miało miejsce nawet w okresie, kiedy P. K. był pozbawiony wolności;</p> <p>4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego opisanego w pkt II aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie popełnił przestępstwa w B..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na uwzględnienie nie zasługują zarzuty zawarte w pkt II-im apelacji obrońcy P. K., a sprowadzające się do kwestionowania sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z pkt II-ego aktu oskarżenia.</p> <p>Głównym dowodem, na którym ustalono sprawstwo oskarżonego K. w zakresie tego czynu była opinia biegłych z zakresu genetyki sądowej. W sprawie, jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, poddany został badaniom materiał genetyczny zabezpieczony na taśmie izolacyjnej, w miejscu dokonania próby włamania do bankomatu w B. w dniu 7 kwietnia 2019r. Wyniki tych badań pozwoliły na ustalenie – w stopniu granicznym z pewnością – że przedmiotowy ślad został pozostawiony właśnie</p>		

przez P. K., ponieważ szansa na powtórzenie się w populacji, innej, przypadkowej osoby o takim samym profilu DNA, analogicznego jak u P. K. jest mniejsza niż 1×10^{-9} , czyli wystąpi nie częściej niż u 1 osoby na miliard osób. Co więcej, opiniując na rozprawie i odpowiadając na szereg pytań obrony, biegli nie tylko generalnie potwierdzili wnioski opinii pisemnej, ale nawet w większym stopniu wskazali na prawdopodobieństwo pochodzenia materiału dowodowego od P. K. określając je na 1×10^{-11} . Przy czym ustna opinia ustosunkowała się do kwestii podnoszonych w apelacji tj. niepełnej identyfikacji materiału genetycznego (brak wszystkich alleli), jak i również braku 100% pewności pochodzenia zabezpieczonego dowodu od oskarżonego. Takie też ustalenia, jako wynikające z opinii czyni sąd meriti, który zasadnie uznał, że w połączeniu z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, daje to podstawy do uznania sprawstwa oskarżonego.

Nie podlegającym dyskusji jest, że przypisanie winy w zakresie zarzucanego czynu poprzedzane jest bezspornym, a więc 100% pewnym ustaleniem, że osoba, której stawiany jest zarzut dopuściła się tego czynu. Gdyby faktycznie dowód z opinii z zakresu badań genetycznych był jedynym dowodem obciążającym oskarżonego, to można by rozważać uznanie poglądu obrońcy o niewykazaniu sprawstwa oskarżonego i jego wniosek o wydanie w tym zakresie wyroku uniewinniającego. Autor apelacji nie dostrzega jednak i pomija, że nie jest to jedyny dowód wskazujący na winę P. K.. Jak trafnie bowiem podnosi sąd

rejonowy w uzasadnieniu wyroku, innym dowodem wskazującym, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu są analogiczne, jak w przypadku czynu z pkt I-ego okoliczności i sposób popełnienia przestępstwa. Tak więc w obu przypadkach miała miejsce próba włamania do bankomatu i to w taki sam sposób, bo przy wcześniejszym zamalowaniu kamery, przy użyciu substancji powodującej eksplozję, skutkującą poważnym uszkodzeniem urządzenia. Ta okoliczność musi zatem być traktowana jako poszlaka (dowód pośredni), który w połączeniu z drugim dowodem z opinii z zakresu badań genetycznych wskazującym na bardzo wysokie prawdopodobieństwo, graniczące z pewnością, że zabezpieczony dowód biologiczny pochodzi od P. K., uprawniało do przyjęcia sprawstwa oskarżonego.

Sąd I instancji w pełni podzielił wnioski biegłych zawarte w pisemnej, a następnie ustnej opinii złożonej na rozprawie. Stanowisko to znajduje oparcie w fachowej wiedzy biegłych i ich wieloletnim doświadczeniu, którym wykazali się także odnosząc się do wielu szczegółowych pytań w trakcie ich wysłuchania na rozprawie. Stanowisko Sądu meriti w zupełności podziela Sąd Odwoławczy, albowiem we wniesionej apelacji obrońca nie wykazał, aby zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 201 kpk nakazujące wywołanie opinii innych biegłych. Autor apelacji twierdził, że wnioski biegłych oparte są na błędnych przesłankach i nie odpowiadają aktualnemu stanowi wiedzy w dziedzinie genetyki, jednakże swojego stanowiska w przekonywujący sposób nie wykazał,

<p>stąd jego wniosek o wywołanie kolejnej opinii uznać należało za bezpodstawny. Jak biegli wyjaśnili nie jest możliwe wskazanie ze 100% pewnością, że zabezpieczony materiał biologiczny pochodzi od danej osoby, nawet przy pełnym profilu genetycznym. Możliwe jest jedynie kategoryczne wykluczenie takiego pochodzenia.</p> <p>Istotnego znaczenia dla sprawy nie miały dołączone do apelacji wydruki z prasy, czy portali internetowych dotyczące innych włamań do bankomatów, albowiem nie dotyczyły one czynów zarzucanych i przypisanych P. K..</p>		
Wniosek		
zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżanego od czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia, ewentualnie o uchylenie wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów warunkowała niezasadność wniosków		
	Zarzut	
3	Zarzut apelacji obrońcy R. B.. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego R. B. poprzez wymierzenie mu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności podczas, gdy stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, jego właściwości i warunki	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>osobiste, tryb życia i postawa przed popełnieniem przestępstwa, a po opuszczeniu przez oskarżonego warunków izolacji, a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego nakazywały wymierzenie znacznie łagodniejszej kary.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Również w tym przypadku na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut obrońcy dot. rażącej surowości kary orzeczonej względem oskarżonego R. B., a karę tę ocenić należy za adekwatną do całokształtu okoliczności obciążających i łagodzących odnoszących się do tego oskarżonego. Jeżeli chodzi o stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu to stwierdzić należy, że jest on bardzo wysoki o czym decydują okoliczności przytoczone już przy ocenie wymiaru kary orzeczonej wobec pozostałych oskarżonych, które są aktualne również wobec R. B. takie jak: działanie w kilkuosobowej grupie przestępczej, sposób działania polegający na spowodowaniu eksplozji, co nie tylko spowodowało zniszczenie bankomatu, ale również mogło stanowić zagrożenie dla potencjalnych osób przebywających w pobliżu eksplozji, znaczna kwota pieniędzy, której kradzieży sprawcy próbowali dokonać, przemyślany, zaplanowany sposób działania.</p> <p>Wbrew twierdzeniom autora apelacji na korzyść oskarżonego w żadnym razie nie przemawia wiek, czy dotychczasowy tryb życia. Oskarżony jest dojrzałym już ponad 30-letnim mężczyzną o określonym</p>		

doświadczeniu życiowym, zdającym sobie doskonale sprawę z konsekwencji swoich działań. Przypisanego mu czynu dopuścił się będąc wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu, w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64§1 kk). Świadczy to o nieskuteczności orzekanych wobec niego wcześniej kar i przemawia za orzeczeniem odpowiednio długiej izolacji w warunkach zakładu karnego. Z faktów przytoczonych w apelacji można – odwrotnie niż czyni to jej autor – wyciągnąć inne wnioski. Skoro po opuszczeniu zakładu karnego w 2017r., założeniu rodziny, urodzeniu się dziecka, oskarżony zdecydował się na powrót do przestępczego procederu, to tym bardziej świadczy to o wysokim stopniu jego demoralizacji, skoro nowa sytuacja życiowa (założenie rodziny) nie było w stanie powstrzymać go od popełnienia przestępstwa. Biorąc pod uwagę wysokość kary jaka potencjalnie oskarżonemu groziła – 15 lat (sankcja z art. 279§1 kk zwiększona o połowę), orzeczona wobec niego kara 3 lat i 6 miesięcy w żadnym razie nie może być uznana za rażąco surową. Zawarty w apelacji wniosek o orzeczenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia nie mógł zostać uwzględniony, albowiem kara taka byłaby nieadekwatna do czynu popełnionego przez oskarżonego, nie odpowiadałaby także jego właściwościom i warunkom osobistym.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary w granicach dolnego zagrożenia

zasadny

<p>przewidzianego za przypisany czyn ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny .</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała niezasadność wniosków.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>4</p>	<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego T. F.. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego, polegającą na wymierzeniu mu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy prawidłowa ocena stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jak również uwzględnienie celów zapobiegawczych i wychowawczych orzeczonej kary uzasadniała wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec T. F. nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ karę orzeczoną wobec tego oskarżonego uznać należy za adekwatną do wskazań art. 53 kk. Powołany przepis nakazuje przy wymiarze kary m.in. uwzględnić stopień</p>		

społecznej szkodliwości czynu, który niewątpliwie w przedmiotowej sprawie był bardzo wysoki. Trafnie już Sąd I instancji zwrócił uwagę na takie okoliczności jak: działanie w kilkuosobowej grupie przestępczej, sposób działania polegający na spowodowaniu eksplozji, co nie tylko spowodowało zniszczenie bankomatu, ale również mogło stanowić zagrożenie dla potencjalnych osób przebywających w pobliżu eksplozji, znaczna kwota pieniędzy, której kradzieży sprawcy próbowali dokonać, przemyślany, zaplanowany sposób działania oskarżonego wraz z pozostałymi współsprawcami. W żadnym razie na korzyść T. F. nie mogą przemawiać jego właściwości i warunki osobiste, a wprost przeciwnie, bowiem są to czynniki, które muszą wpłynąć na wyższy wymiar kary. T. F. był już wielokrotnie wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu, a przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§1 kk. Biorąc pod uwagę treść tego przepisu, przy uwzględnieniu sankcji przewidzianej w art. 279§1 kk uznać należy, iż temu oskarżonemu groziło do 15 lat pozbawienia wolności. Orzeczenie w tej sytuacji kary 3 lat i 6 miesięcy, a więc kary kilkakrotnie niższej w żadnym razie nie może być uznane za wymierzenie kary rażąco surowej, nawet przy uwzględnieniu okoliczności podniesionych w apelacji obrońcy tj. wyrażenie skruchy i przyznanie się do winy. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku okoliczności te uwzględnił sąd meriti trafnie nie nadając drugiej ze wskazanych okoliczności istotnego znaczenia, jeżeli się zważy, że oskarżony, jak i pozostali sprawcy zostali ujęci na gorącym uczynku popełnienia

przestępstwa. Orzeczenie w tej sytuacji kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy należy uznać za adekwatne do istniejących w odniesieniu do T. F. całokształtu okoliczności obciążających i łagodzących.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez orzeczenie wobec oskarżonego T. F. kary 2 lat pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny .	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok został w całości utrzymany w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił od uiszczenia kosztów sądowych oskarżonych , którzy skazani zostali na bezwzględne kary pozbawienia wolności, stąd uiszczenie tych kosztów nie jest realne.

7. PODPIS